

I

Ἀγίασεν ἡ σιωπὴ
 τὴν κάμαρα τῆ νεκρικῆ·
 τὸ λείψανο, μονάχο μῆτε κλάματα
 μῆτε λαμπάδες, μῆτε θυμιάματα.
 Μιὰ εἰκόνα ἁγίου τώρα ἔπεσε
 κ' ἔσπασε τὸ χρυσὸ τὸ πλαϊσιό της.
 κ' ἔπειτα πάλι, σιωπῆ.
 Πνεῦμα, πλανᾶται γύρω, ἡ ματαιότης.

II

Σιγᾷ τῶν πόνων ἡ ψυχὴ·
 στὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν
 τὰ σκοτεινὰ νερὰ σιωποῦνε.
 Κάποια μεγάλη ταραχὴ
 στὰ σκότη τῶν μακρῶν νυχτιῶν
 προσμένουνε καὶ καρτεροῦνε.
 Ἄπο τὸν κρύφιο πορθμὸ
 τοῦ χάρου ἡ βάρκα βγαίνει τώρα,
 δίχως κουπί, δίχως, σκαρμό·
 προωρεᾷ ὁ χάρος σκυθρωπὸς
 τῆ μυστικῆ μετροῦ τὴν ὥρα,
 στὴν πρῶρα τὴν πλατειὰ γεροῦς.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΤΑΙΡΑ

Ἀπόψε πιά μὲ λίγωσεν ἡ θαμπὴ ἀχνάδα
 τοῦ λιμανιοῦ μεσ' τὰ γλαυκὰ νερὰ ὡς φαντάζει
 στὰ μάκρη ὁ ἥλιος φίλησε τὴ θάλασσα
 κι' ὄλο σιγὰ σιγὰ βραδιάζει.

Τὸ περιγιάλι ἀρμύρισε μὲ τὴ φρεσκάδα
τοῦ Ζέφυρου πὸν ὄγρὸς ἀγνοσταλάζει
πὰ στὰ γλανκὰ νερὰ παρόπονο
λύπην, λυγμόν, καῦμό, μαράζι

Ἄλαφρὰ ὁ ψαρᾶς πελάγωσε τὸ πέραμά του
μέσα στὴν ἀντηλιά πὸν κάμνει
τὴν ζωγραφιά πὸν ἐξιστόρω ἀνείπωτη
κι' ἀπὲ ἀρχινάει βαριά κι' ἀργὰ νὰ λάμνει

Κι' ἔτσι ὡς τὸ λέω, ὁ ζέφυρος ἀγάλια πέφτει
καὶ ὁ μπλάβος οὐρανὸς μεσ' τὸ κρυστάλλι
τῆς θάλασσας κιτάει τὴν ὄψι του
μαζὺ μὲ ὄλο γύραθε τὸ ἀκρογιάλι

Ὅπου ξανθὸ, ἀνιστόρητο, σὰν σὲ καθρέφτη
τὴν ὁμορφιά διπλώνει στὴν ψυχὴ μου
καὶ μὲ λιγάει στὰ γόνατα ἄθελα
χλωμόν νὰ πῶ τὴν προσευχή μου

Μὰ εὐλαβικὰ ὡς προσεύχουμον ὁ ἥλιος στὰ νέφη
διπλώνεται ἀμανρὸς, κι' ὅσο βυθίζει
τὴν δέησην ἢ ζωγραφιά μου λίγωσεν
κι' ἓνα ξανθὸ ἀκρογιάλι μου θυμίζει

Ἀγάπη μου : Πάντα τὸ βράδυ ὁ ἥλιος σὰν βυθίζει
Πάντα τὸ ὅμοιο ξανθὸ ἀκρογιάλι μου θυμίζει